Akbaba

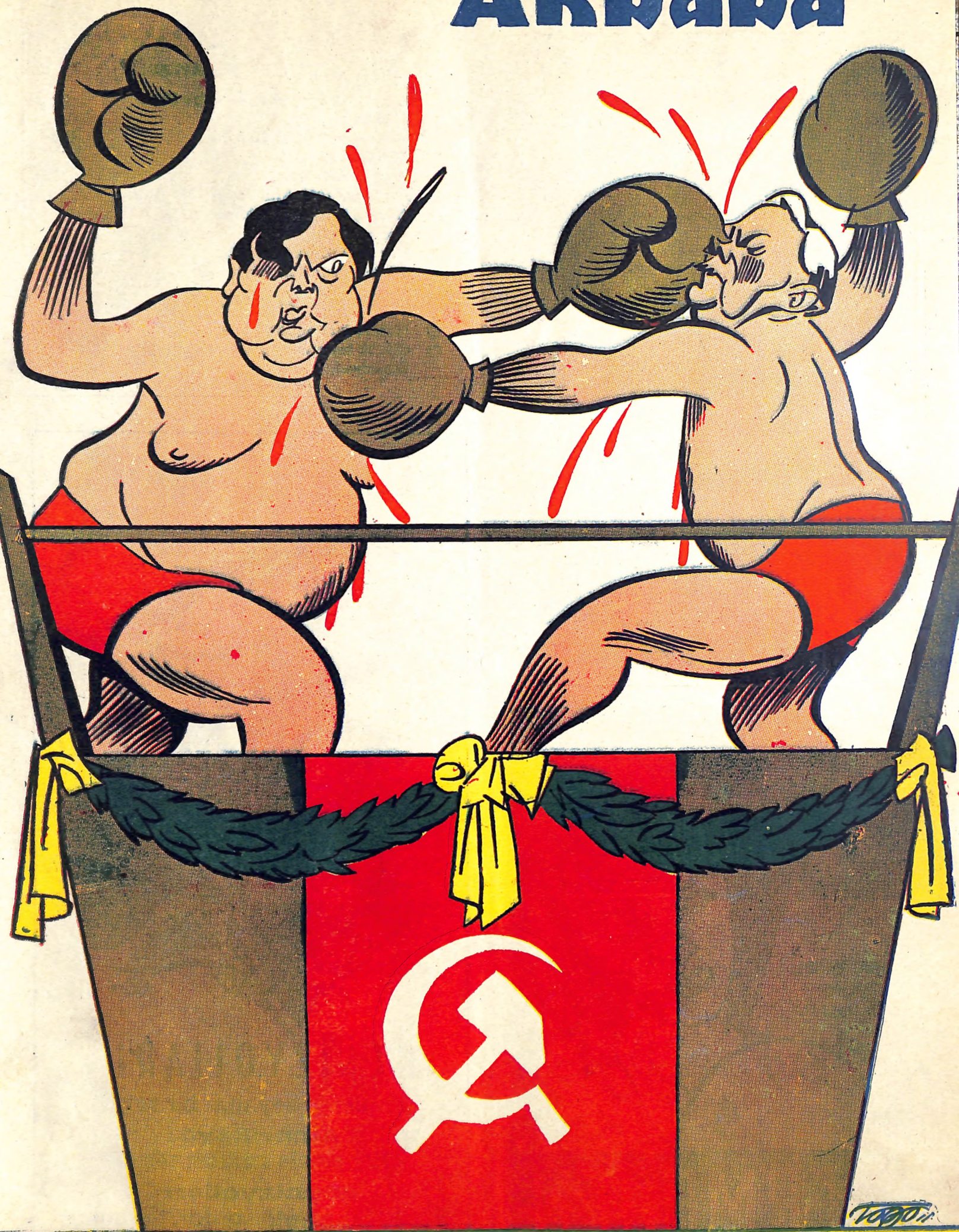

Gazetelerden: Sovyet Rusyada Malenkof ile Varoşilof arasında mücadele başladı...

SON RAYNDA

AVDABİR ★ AVDABİR ★ AVDABİR

BİR ŞAHESER ÇIKTI

EMNİYET SANDIĞI

TASARRUF HESAPLARI

1 9 5 4 Yılı İkramiye Plânı

★ 10 Adet :
Otomobilli ve Garajlı Villâ
Mobilyalı Ev
Apartman Daireleri
★ Bir kişiye 1000 Altın, ayrıca 250 Altın
★ (70.000) liralık para ikramiyeleri.
○ Her ay bir çekiliş.
○ Her (150) liraya bir kur'a.
(Vadeli ve vadesiz bütün hesaplar).

Ayrıca

○ (Tahsil) ikramiyeleri.
○ (Küçük tasarrufu ve devamlı biriktirmeyi teşvik) ikramiyesi.

Denizcilik Bankası
T.A.O.

DENİZYOLLARI
Gemilerile seyahat bir zevktir
Amerikaya:
Türk parasile muntazam seferler
Denizyolları
Sürat, Emniyet, Konfor, demektir

DERMOJEN

SAYI: 103 — CİLT: 4 — 4 MART 1954 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

Sokak

Sokak, hayatın soyadıdır. Her şey orada doğar, orada yaşar, orada ölür. Politika bile.

Akşam evinize, bir otomobil zifosiyle tepeden tırnağa püskürme benli mi döndünüz?.. Eh, seçimlerde iktidar en az bir oy daha kaybetmiştir.

Biz, ötedenberi sokağı hor görürüz: «Sokak çocuğu» terbiyesizin tarifi değil midir?

Galiba bunun için olacak: Bütün batmış mecmualar, kapaklarındaki etleri bayatlamış çıplak resimlerle kaldırımlarda müşteri bekler: Emekli sürtükler gibi!

Demokrasi, sokağın politika ya girmesidir. Onun için, iki parmağı daima kaldırımın nabzını tutmayan kibar politikacıların bir tek nasibi olur: Avucunu yalamak!

Sokağa kendini alkışlatabiliyor musun? Korkma, iktidar senindir. Hiç de hayat adamı olmayan Cenab'ın hayat dolu bir sözünü hatırlıyorum: Aydın, beğendiğini alkışlar; sokak, alkışladığını beğenir!

Galiba bunun için olacak: Dört yıldanberi, boş arsaların gecekondularına karşılık, sokaklarımız gündüz kondularla doldu: «Bebelere takke» den tutunuz da, «düdüklü tencere» ye kadar her şey kaldırım mağazalarında satılıyor!

Belediyemizin öğle tatili kararından beri, sokak, bakkal çıraklarının, yapı iscilerinin lokantası olmuştur: Refah örneği vatandaş, zevtinini, ekmeğini, bir taş üstüne çömelip oracıkta yiyor.

İyi havalarda, sokağın koşu yolu, güreş meydanı, futbol sahası olduğunu da görürüz.

Beyoğlu caddesi ise, artık kendini bilen aileler ayak basmağa cesaret edemedikleri için, şimdilik, ağzının suyunu akıtacak gerdan arayan sarhoşlarla, avuçlayacak kalça arayan hovardaların güzergâhıdır...

Osmanlı İmparatorluğu, ikide bir ayaklanan sokağa bir vezir kellesi verirmiş...

Biz, şimdilik bol bol yüz veriyoruz. Bakalım bu gidişle iki Mayısta o ne verecek?

Yusuf Ziya ORTAÇ

PARTİCİNİN İLÂNI AŞKI :

— Vatanın selâmeti, milletin saadeti uğruna seni seviyorum!..

(Necmi Rıza)

KARAGÖZ

Yazan: AKBABACI

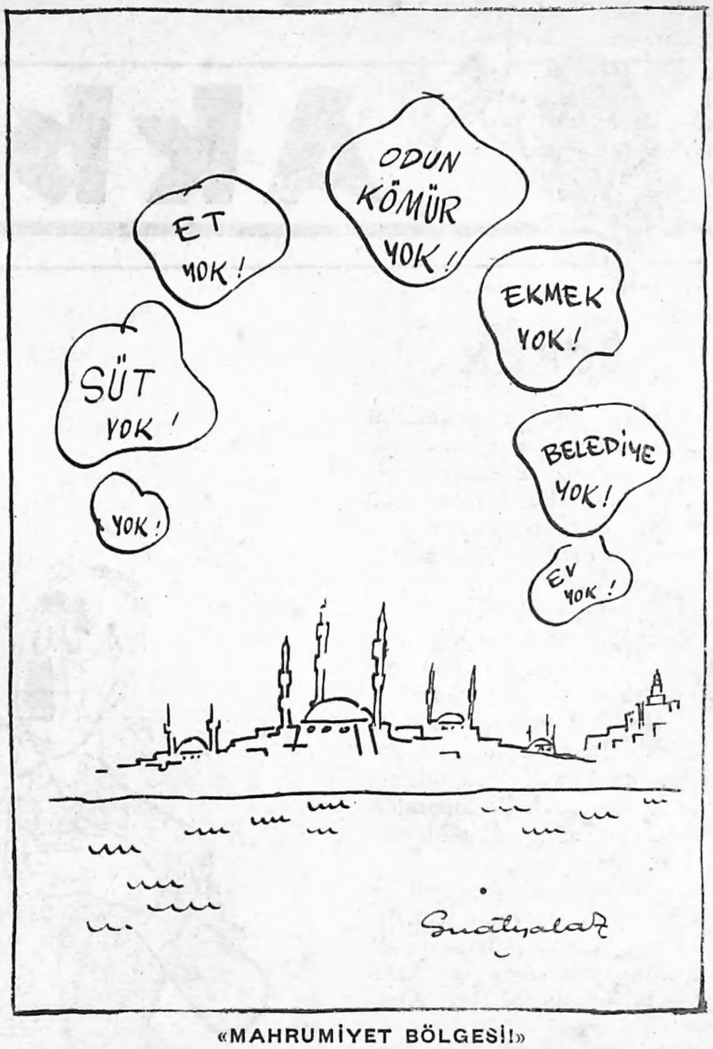

«MAHRUMİYET BÖLGESİ!»

(Suat Yalaz)

47 inci FASIL

(Karagözle Hacivat yatak odalarına girip yüzlerini, gözlerini yıkarlar. Biraz ferahlarlar).

Karagöz — Ulan Hacivat, biz tevekkeli birbirimizi bulmamışız! İkimiz de adam olmayız!

Hacivat — Beni karıştırma ama, niye Karagöz?

Karagöz — Beni karıştırması marıştırması yok! Tırhalli bir halliyiz.

Hacivat — Neye bir olalım senin adın Karagöz, benim adım Hacivat!

Karagöz — Adlarımız ayrı olmuş, ne çıkar? Başlarımız bir!

Hacivat — Ben sakatatçı olsam, seninkine beş para vermezdim!

Karagöz — Benimki, pek kıvırcık sayılmasa da, dağlıç mağlıç diye gider. Seninki keçi başı! Ulan şimdi de sakatçılığa mı başlıyoruz? Baştan bahsetmenin münasebeti ne?

Hacivat — Başlarımız bir, dedik ya!

Karagöz — Ha, başlarımız bir! Yani, ikimizde de akıl yok! Evimizde, köyümüzde rahat rahat otururken buralara düştük. Buralara düşmekle de kalmadık. Halkçıların peşine düştük. Bir de el öpme çıkardık. Günlerdenberi bu saçma işlerin peşinde koşup duruyoruz. Aklımız olsa, bir dakika burada kalır mıyız? Dosdoğru İstanbula kapağı atarız!

Hacivat — Bir netice almadan mı?

Karagöz — Ne neticesi alacaksın yani?

Hacivat — Büsbütün ümidimizi kestik mi?

Karagöz — Biz kesmedik, koptu!

Hacivat — Karagözüm, kırk yılda bir sözümü dinle, biraz daha dişini sık!

Karagöz — Çenelerim kilitlendi, daha ne kadar sıkayım?

Hacivat — Beni dinle, biraz daha sık!

Karagöz — Hacivat, artık senin gösterdiğin yola gitmem! Ben pılımı pırtımı toplayıp gidiyorum sen arkamdan gelirsin!

Hacivat — Beni bırakıp gideceksin ha!

Karagöz — Gideceğim!

Hacivat — Kırk yıllık dostunun sözünü dinlemiyeceksin!

Karagöz — Dinlemiyeceğim!

Hacivat — Hatırını kıracaksın!

Karagöz — Kıracağım!

Hacivat — Arkadaşını diyarı gurbette bırakacaksın, öyle mi?

Karagöz — Ulan, nafile, uğraşma, beni yumuşatamazsın! Bırakacağım!

Hacivat — Beni âdeta yetim kalmışa döndüreceksin!

Karagöz — **(Müteessir olmaya başlıyarak)** Evet, döndüreceğim!

Hacivat — Kimsesiz, melûl mahzun yollarına baktıracaksın, demek!

Karagöz — **(Müteessir)** Ulan, inat ettim, yumuşamıyacağım işte! Baktıracağım!

Hacivat — Eşsiz, dostsuz, biçare bir halde bırakıp bunca yıllık dostunu çiğniyeceksin ha!

Karagöz — **(Ağlar hale gelerek)** Çiğ... Çiğ... Çiğniyececeğim!

Hacivat — Öldü mü, kaldı mı, dertli mi, hasta mı, ne haldedir, zavallı Hacivat demiyeceksin öyle mi?

Karagöz — **(Kendini tutamıyarak)** De... De..... De..... **(Hıçkırmağa başlıyarak Hacivada sarılır)** Ulan, biz, birbirimizden galiba, ölünceye kadar ayrılamıyacağız!

Hacivat — Allah ayırmasın, Karağözüm, seninle beraber gelen benim için düğün bayram!

Karagöz — Benim için de öyle, Hacivat. Benim için de!

Hacivat — Sen olmasan, ben bu mihnetlere tahammül edebilir miydim?

Karagöz — Ben de öyle, Hacivat, ben de!

(Oda kapısı vurulur, içeriye Karakuş girer).

Karakuş — Merhaba Karagöz Çelebi, merhaba Hacivat Çelebi!

Karagöz — Merhabana merhabə ama, bizim şiir paraları ne oldu?

Karakuş — Şiirlerinizi fevkalâde beğendiler, komisyonda!

Karagöz — Ay, burada bir de şiir satın alma komisyonu mu var?

Karakuş — Tabii değil mi Karagöz Çelebi! Adi eşyayı satın almak için komisyon olur da, şiir

İNÖNÜ'LER MİTHAT PAŞA OLDUKTAN SONRA:

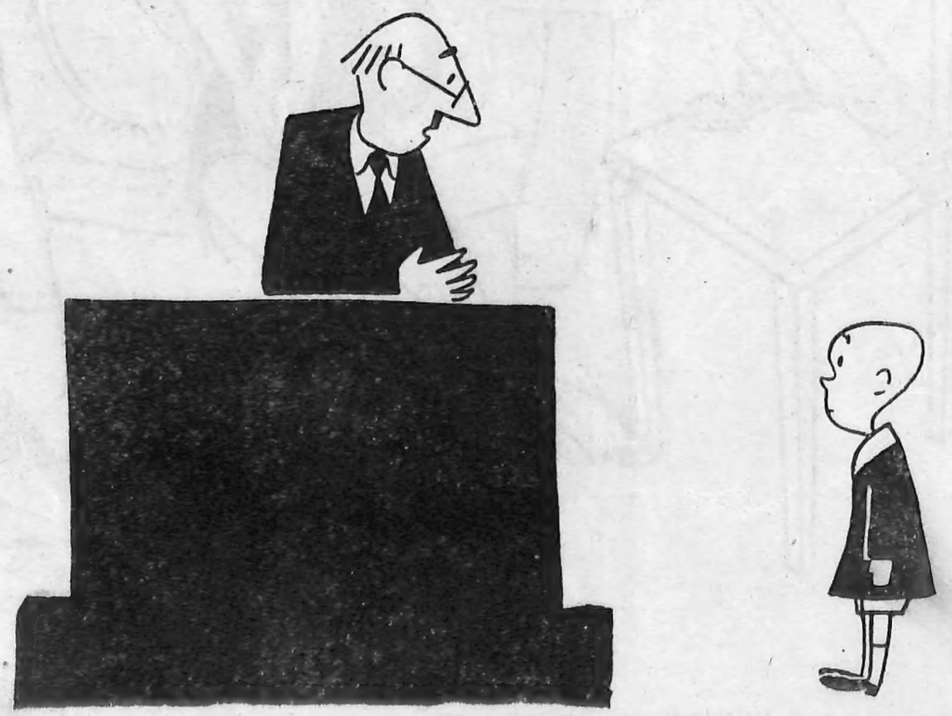

— Oğlum, bana birinci ve ikinci Mithat paşa meydan muharebelerini anlat!?.. (Ferruh Doğan)

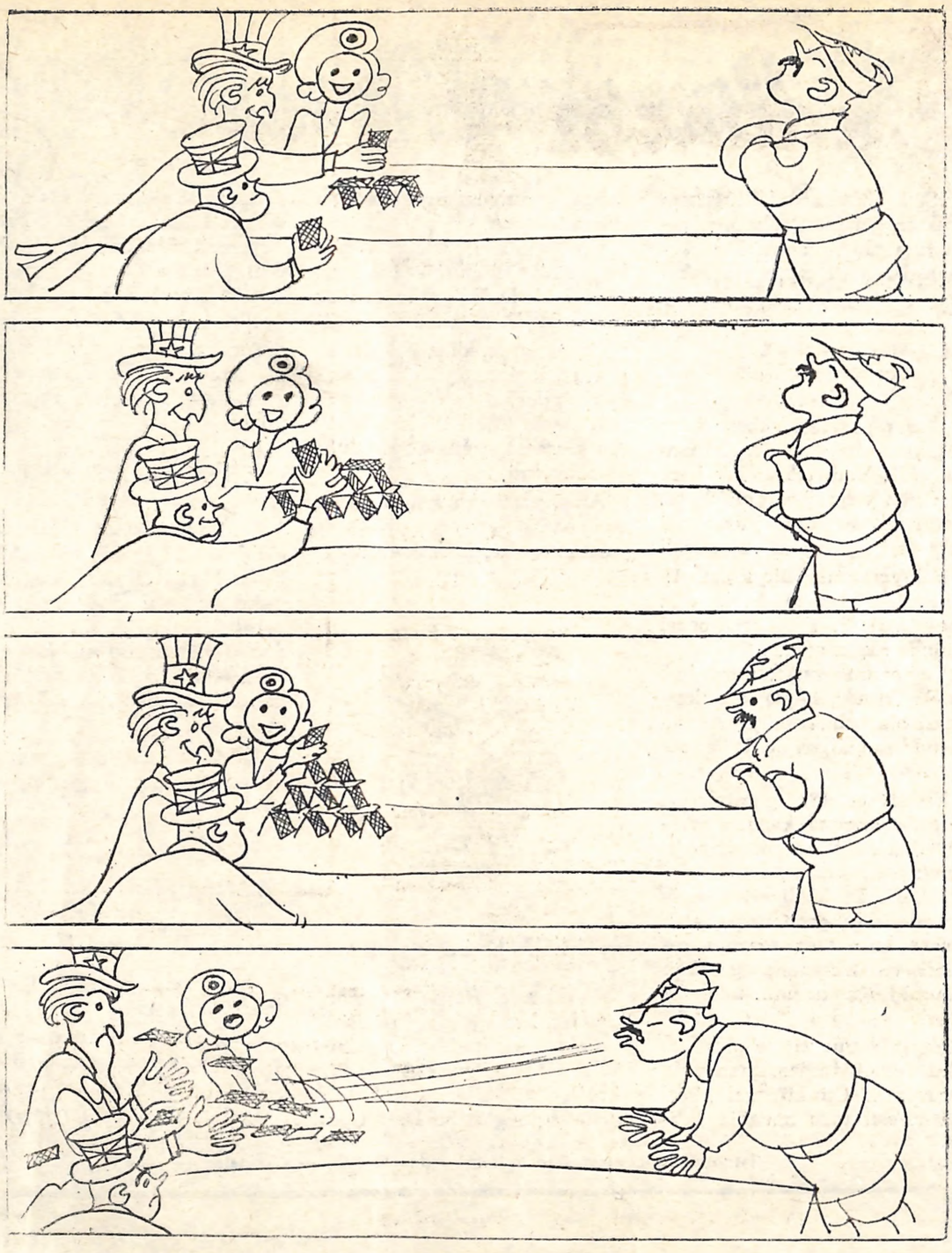

BERLİN KONFERANSI!.. **(Nehar)**

[redacted]etini takdir etmek her-
[redacted]sip olmıyan bir metaı sa-
almak için komisyon olmaz
?

Karagöz — Canım biz o kadar
e eleyip sık dokumalarını is-
niyoruz. Ne baha biçiyorlarsa
rsinler, razıyız!

Karakuş — Yok, yok, Karagöz
lebi, bir sanat eserinin değe-
i anlamamak töhmetini kimse
üne almak istemez. Onun için
yet dikkatle işi tetkik edi-
rlar.

Karagöz — Karakuş efendi, ben
misyona havale edilen işlerin
kadar zamanda halledildiğini
irim. Biz parasından vazgeç-
, sen şiirlerimizi bize getir!

Karakuş — Çok beğendiler, sö-
me inanın, hattâ ben sizi ga-
te tarafından Meclise götürme-
memur edildim. Sizin için bi-
r duhuliye kartı aldım. Arzu
erseniz Meclise gidelim. Bu
n içtima var. Meclisin müzake-
sini dinleyin!.

Karagöz — Ne dersin, Hacivat,
fena değil, gidelim mi?

Hacivat — Gidelim, Karagö-
m, mademki Ankaraya geldik,
eclisi görmeden gidersek bizi
ıplarlar. Hem de sonra malûm
!

Karakuş — Anlayamadım, ma-
m ya ne demek?

Hacivat — Hiç, aramızda!

Karakuş — Yok ben sizin me-
liyetinizi üzerime alarak Mec-
e girmenize delâlet ediyorum.
yle gizli konuşmalara gelemem!
zce malûm olan neyse, bana da
yleyiniz, ben de bileyim!

Hacivat — Allah Allah, Kara-
zle bana ait bir mesele!

Karakuş — Olamaz. Hattâ ben
ndi gidip polise haber verme-
mecburum! **(Gitmeğe hazırla-**
.)

Karagöz — Dur, yahu, söyliye-
n. Aramızda malûm olan şeyi
ancımızdan başkasına söylemek
emiyoruz! İkimiz de, sözde me-
s olmak istiyoruz da, malûm
n o! Gûya, mebus olacağımız
n Meclisi görmemiz lâzım. İler
acemilik çekmiyelim!

Karakuş — O başka mesele!
leyse ziyanı yok! Haydi, gelin
i götüreyim! **(Saatine bakar)**
plantı zamanına on dakika var.

Karagöz, Hacivat, Karakuş'un
şine düşerler. Büyük Millet
clisine girip dinleyiciler salo-
nun gazetecilere ayrılmış olan
mına otururlar.)

Karagöz — Heybetli yer yahu,
az da camiye mi benziyor, ne-
, benim üzerimde tesir yaptı!
ndi biz mebus olursak, nerede
racağız? Şu karşıdaki yüksek
süde mi? Aman Hacivat, ora-
çok yüksek benim başım dö-
diye korkuyorum!

Karakuş — Orası riyaset ma-
mı!

Karagöz — Altında mı?

Karakuş — Onlar da kâtiplerin!

Karagöz — Nerede oturacağız
öyleyse?

Karakuş — Şu gördüğün sıra-
larda!

Karagöz — Onlar mebus sırala-
rı mı?

Karakuş — Tabiî değil mi?

Karagöz — Ben, davetlilerin
zannettim!

Karakuş — Hangi davetlilerin?

Karagöz — Mebusların davet-
lilerinin, ahbaplarının filân! A-
man, Hacivat, ne kadar çok yer
var. İçimden ümitlenir gibi ol-
dum. Bize de burada bir boş yer
bulunmaz mı?

Karakuş — Şimdi içtima olsun
da görürsün, mebuslara bu yer-
ler bile az geliyor!

Karagöz — Maşallah öyleyse!
Demek memleket epey mebus ye-
tiştiriyor! Şu ön tarafta tekerlek
bir sıra var! Orada mebusların
seçkinleri mi oturuyor?

Karakuş — Ne gibi seçkinle-
ri?

Karagöz — Yani ileride vekil
falan olacaklar!

Karakuş — Hayır, orası zabıt
kâtiplerinin yeri!

Karagöz — Zabıt kâtipleri ne
demek?

Karakuş — Mecliste konuşu-
lan lâkırdıları yazan adamlar!

Karagöz — Ay, Mecliste konu-
şulan lâkırdılar yazılır mı?

Karakuş — Elbet, noktası nok-
tasına!

Karagöz — Eyvah, Hacivat,
yandık öyleyse! Bizim mebusluk
adamakıllı tehlikeye girdi?

Hacivat — Neden?

Karagöz — Demindenberi saç-
maladık da ondan! Şimdi bunlar
yazılır da öteki beriki okursa, bi-
zi buradan içeri sokarlar mı ar-
tık?..

Hacivat — Yok canım, onlar
bizim sözlerimizi yazmazlar. Me-
busların söylediklerini yazarlar!

(Ziller çalınmaya başlar. Birer
ikişer mebuslar içeri girerler.)

Karagöz — Ne oluyor?

Karakuş — Meclis toplanıyor!

— Devamı gelecek sayıda —

AKBABACI

TAKVİMDEN YAPRAKLAR:

Cevap!

Hiç bir iş yapmadınız dört senedir,
Dış siyasetteki gaftan başka!
Ya sizin yaptığınız varsa, nedir,
Söyleyin sadece lâftan başka!

Orhan Seyfi ORHON

Hamamın Namusu

Siz, iktidar koltuğunun uzaktan görünen rahatına, şatafatına aldanmayın. Politikada asıl keyifli şey, muhalefettir:

Al eline kalemi,
Yaz ağzına geleni!

Zafer gazetesi «beş kere beş, yirmi beş» mi dedi? İnanma, lâf!.. Yeni Ulus «beş kere beş, yüz yirmi beş» mi diyor. Hattâ isterse «bin yüz yirmi beş» desin, yalan da olsa güzel!

Bakıyorsunuz, bir kıyamet:

«Sarhoş bir D. P. li, dün gece C. H. P. Yediveren ocağı önünde nağra attı!..»

Vay canına, nağra atmış ha? Böyle iktidar, böyle demokrasi mi olur birader?.. Adnan Menderes mallariyle iftihar etsin!

Ertesi günkü gazetelerde, sütunlar arasına, karınca harflerle karışmış incecik bir açıklama:

«C. H. P. Yediveren ocağı önünde, dün gece nağra atan sarhoş, karakolda sorguya çekilmiş ve hakkında gereken kanunî koğuşturma... falan ve filân!»

Hayır, bunu kimse okumaz. Okusa da inanmaz. İnansa da aldırmaz... Çünkü, asıl güzel haber, asıl tatlı havadis, iktidarın, muhalefet kapısında nağra atışıdır.

Bir başka gün, bir başka yaygara!: Cumhuriyet bayramı gecesi, bir D. P. li genç, ihtiyar bir C. H. P. başkanını dövdü!

Gazetelerde, dudağı patlamış, gözü şişmiş, yürek sızlatıcı resimler!

Hüseyin Cahit Yalçın üstadın Kerbelâ çığlıklariyle dolu başmakalesi...

Ama, parti kavgasını boks maçı sanan seviyesiz delikanlı yakalanmıştır, ifadesi alınmış-

tır, hatta mahkemeye verilmiştir.

Ne çıkar?.. Hapse koysalar, sürseler, hattâ assalar, derisini yüzseler yine nafile... İktidar, millî vicdanı yumrukladı bir kere!

Bir başka gün, bir D. P. üyesinin, parti nüfuzunu kendi fay dasına kullandığını duyarız... Kıyametler kopar. Muhalefet esnafı, âdeta sakatat esnafına dönmüştür: Mideciler!.. İşkembeciler!.. Göbekçiler!..

Ama, aradan yirmi dört saat geçmez, D. P. haysiyet divanı kararını verir: Partiden tart!..

Geç... Onun ehemmiyeti yok. İşin lezzeti, cezada değil, suçta bayım, suçta!..

Peki ama, lütfen söyler misiniz bana: Yirmi yedi yıllık Halk Partisi iktidarında, siz, hangi sarhoş C. H. P. linin karakola çekildiğini, hangi iktidar kabadayısının mahkemeye verildiğini, hattâ hangi lüpçü başının partiden kovulduğunu gördünüz?..

Haaa, hatırladım, hatırladım: Nasılsa millî gazaba uğrayan:

Havz-u havzullah,
Yavz-u yavzullah,
Faddal yâ Hacı Abdullah,
Matrak min tarafillâh!

Kahramanı, zavallı Topçu İhsan, değil mi?..

Ayol, hamamın namusu bile yılda bir temizlenirmiş, böyle yirmi yedi yılda bir değil!..

ÇİMDİK

İstanbul Belediyesi, ilân kuleleri yapacak — Gazeteler —

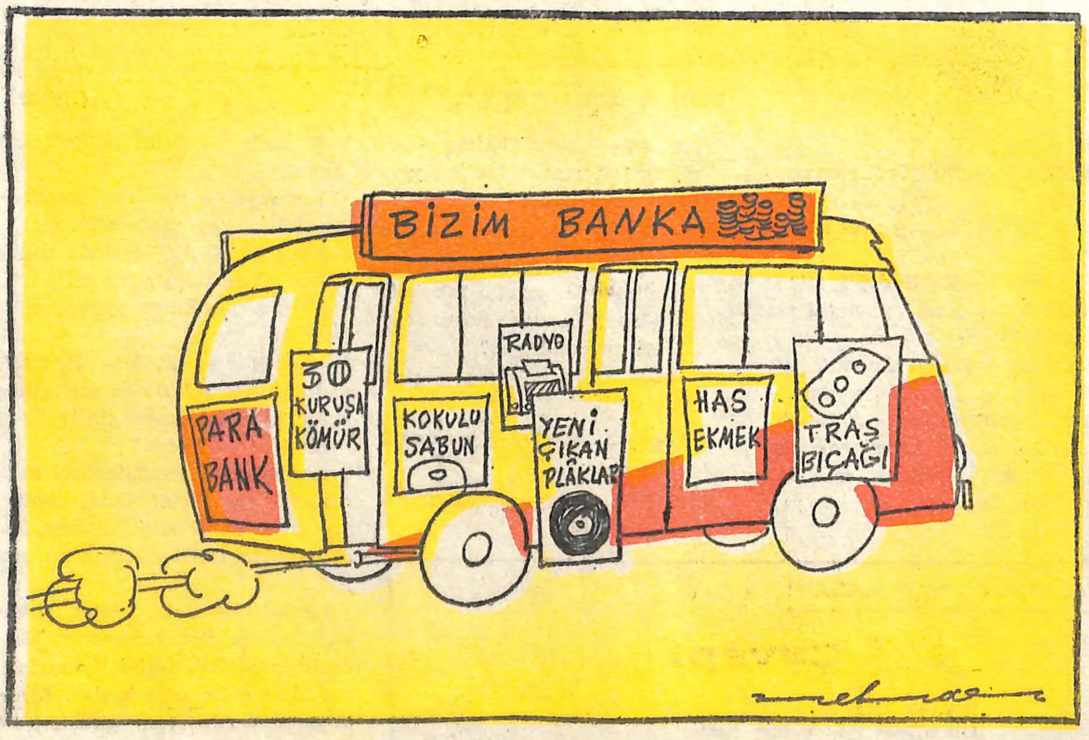

İLÂN KULESİ!..

(Nehar)

YENİ USÜL

Meşhur ev sahiplerinden A İhsan, bermutad, alt kattaki s kiracıları da başından defedeb mek için, kanunen suç olmıyac çarelere başvuruyordu. Bir gi pencereden bakarken, hemen i ri seslendi :

— Kız Gülter, koş, bu pence den halıları silkele...

Hizmetçi şaşırdı:

— Hemen mi efendim?

— Tabii hemen... Alt kattak ler çerkes tavuğu yapmışlar, s ğusun diye pencereye çıkardıla çabuk!..

NESİL

Küçük Yeşim, misafirlerin y nında annesine seslendi:

— Anneciğim, arka odadaki v zo pek eskiydi, değil mi?

— Evet kızım; dedi annesi, pe değerli ve eski bir hâtıraydı. N silden nesile ailemizde kalan b ricik şey...

Yeşim'in sesi memnuniyetle ç ladı:

— Bil'iyor musun anne? Bu b kımdan benim neslim sonuncu c lacak!..

FİKİR

İstanbul'un sevimli ve zekî v lisi, mutad basın toplantılarında birinde mütemadiyen rakamla döküyor, gazeteciler harıl har not alıyorlardı. Biri müstesna. Hiç not almıyan bu zata, Göka sitemle sordu:

— Ne o dostum? Söyledikle rim sizi ilgilendirmiyor mu?

— İlgilendirmez olur mu üs tad... Zevkle dinliyorum.

— Hiç not almıyorsun ya...

— Bekliyorum. Ben yalnız fi kirleri not ederim.

HAVA DEĞİŞİKLİĞİ

Kadın, elinde kömür kabiyl hastanın odasına girdi:

— Kalk kocacığım, dedi, en al kata in de kömür doldur, biliyor sun, doktor sana sık sık hava de ğiştirmeni tavsiye ettiydi.

ALO.. ALO.. Burası Akbaba Radyosu!

MISIR ELÇİLİĞİ

— Alo, alo... Burası, dalgaır altı ve dalgalar üstü, teleizyonlu Akbaba radyosu... ayın dinleyiciler, haftalık haerlerimizi yaymağa başlıyouz...

Milletler arası, eşi görülmeiş bir merasimle yolcu edi-

en Mısır sefirimiz sayın Hulû Fuad'ın yerine, Türkiye pişinlik rekorunu kıran İstanul Vali ve Belediye Reisi rofesör Fahrettin Kerim Göay'ın tayin edileceği söylenektedir.

SES BOMBASI!

— Alo, alo... Burası İstanul... Sayın dinleyiciler, Akaba radyosu haberlerini neşe devam ediyor:

Bir kaç gündür gazetelerde ıkan telgraflara göre, Ameritalı âlimler «Ses bombası» adı erilen yeni bir harp silâhı üstünde çalışmaktadırlar. Bu ilâh, düşman cephesinde, kor tutucu, sinir bozucu, hüzün erici, ağlatıcı, hattâ öldürü sesler yayacak, orduları fele uğratacakmış...

İnanılır kaynaklardan aldıımız haberlere bakılırsa, Ame ikalı ilim adamlarına, bu ilhanı, bilhassa radyolarımızdaki azı ses sanatkârları vermiş-

erdir. Bunların gazelleri, şarıları şimdiden plâklara alınıp, k tecrübeleri yapılmak üzere, Koreye gönderilmiştir. Bu plâk ar, hoparlörlerle cephelere yaılacak ve düşman orduları, es bombardımaniyle sinir ozgununa uğratılacaktır.

İZDİVAÇ İLÂNI

— Alo, alo... Burası Ankaa... Akbaba radyosu haftalık ayınlarına devam ediyor.

Yeni Ulus gazetesindeki «Meşhur bekârlarımız» anketine verdiği cevapta: «Bu seferki mebus seçimlerinde H. Partisine en çok hizmet eden hanımla evleneceğim» diyen Kasım Gülek hakkında ne düşündüğünü sorduğumuz Zafer'in Sarıçizmeli muharriri bayan Adviye Fenik, muharririmize:

— Anlaşıldı, demiştir, C. H. P. Genel Sekreteri ömrünün sonuna kadar bekâr kalmağa karar vermiş!..

TASHİH

— Alo, alo... Burası Ankara... Sayın dinleyiciler, neşriyatımıza devam ediyoruz:

Geçen sene, İzmir C. H. P. kongresinde bulunan sayın

Başvekilimiz Adnan Menderes'in, kongre âzalarına hitaben: «Sevgili Halk Partili kardeşlerim» dediği ileri sürülmekte ve o zamanki sözlerin de durmadıkları iddia olunmaktadır.

Yetkili bir makamdan öğrendiğimize göre, geçen sene, C. H. P. kongresinde bulunan zat, Başvekil değil, Başbakandır. Binaenaleyh, Başbakanın söylediği sözlerden Başvekil mes'ul tutulamaz. Kaldı ki, geçen seneki Başbakan da, C. H. P. li vatandaşlara: «Sevgili Halk Partili kardeşlerim» diye değil, içten gelen bir merhametle: «Hey gidi Halk Partili kardeşlerim» diye hitap etmiştir!

Tavzih ve tashih ederiz.

MEBUSLAR VE ME'YUSLAR!

— Alo, alo... Son dakikada haber aldığımıza göre, D. P. Genel başkanlığı, 1954 seçimleri için:

Güneş ufuktan şimdi doğar
Yürüyelim arkadaşlar!

Marşını «Mebuslar marşı» ilân etmiştir.

Bu sefer listede yer alamayanlar için de:

Ankaranın taşına bak,
Gözlerimin yaşına bak!

Türküsü «Meyuslar marşı» olarak kabul olunmuştur.

— On bin altın ikramiyemizi kazandı... Şimdi bana izdivaç teklif ediyor...
— Zavallı... Sevinçten aklını kaybetti demek!..
(Necmi Rıza)

★ KÜÇÜK HİKÂYE ★

Derdiyok Biri..

VAPUR rıhtımdan açılmak üzere merdivenini kaldırırken bir adamla iki çocuk güç belâ atladılar. Eşya namına üzerlerindekinden başka bir şeyleri de yoktu. İkinci mevki kamaralardan birine yerleştirdiler. Çocuklardan biri on iki, öbürü altı yaşında kadardı..

Vakitlerini güvertede dolaşmakla, yahut bir koltuğa oturup susmakla geçiriyorlardı.

İkinci gündü. Adamla çocuklar yine güvertede oturuyorlardı. Hava güzeldi. Yandaki koltukta da, harikulâde güzel bir genç kadın oturuyordu. Kadın, bir müddet adamcağızı tetkik etti. Nedense zavallının sessizliği ona dokunmuştu. Elindeki gazeteyi okusun diye ona uzattı:

— Buyrun, okursunuz belki...

— Teşekkür ederim efendim. Adım İsmail Derdiyok...

Bu isim mi tuhafına gitmişti nedir? Genç ve güzel kadın, hafif bir kahkaha atmaktan kendini alamadı. Bay Derdiyok, buna alınmış olacaktı. Gazeteyi okuyacak yerde, yanına bıraktı. Yine kara kara düşüncelere daldı. Bu ne biçim Derdiyok? diye fikir yürütmeğe başladı genç kadın...

Tam o sırada, büyük oğlan, babasının kulağına eğilerek birşey söyledi. Ne söyledi? Belli değildi. Ama adam öyle kızdı, çocuğun suratına öyle bir tokat yapıştırdı ki, oğlan dehşetli bir feryat kopardı önce, sonra makamla ulumağa başladı. Genç kadının bu hâdise, pek canını sıkmıştı. Kendini tutamadı:

— Affedersiniz İsmail Derdiyok bey... dedi, demin siz kendinizi takdim ettiniz, ben unutmuş tum. İsmim Cemile Gül. Hayvanları koruma cemiyeti genel başkanıyım. Yani çok nüfuzlu tanıdıklarım vardır. Görüyorum ki, hayvanlardan önce insanları işkence den, dayaktan, eziyetten korumak lâzım. Ne hakla bacak kadar çocuğa öyle kıyasıya vuruyor sunuz? Babası olmanız size onu öldüresiye dövmek hakkını vermez ki... İzmir'e varır varmaz, gereken teşebbüslere gireceğim, göreceksiniz başınıza ne belâlar getireceğim...

İsmail Derdiyok, önce bu söylenenler kendine mi, gibilerden şaşkın şaşkın bir duraladı. Sonra, dudaklarında hazin bir gülüm seme belirdi. Derken o da acı acı bir kahkaha attı. Öyle ki, hayvanları koruma cemiyeti genel başkanı hanım, adamcağızın çıldırdığına hükmetti. İsmail Derdiyok söze başladı:

— Demek benim başıma belâ açacaksınız, öyle mi? Hem de İzmir'e varınca, ha? Sanki benim hiç derdim yokmuş gibi... Bir kere, ne olduğunu bilmediğiniz şeye ne karışıyorsunuz? Hem benim başımda ne kadar dert, ne miktar belâ olduğu sizce malûm mu ki? Olsa da size ne.. Çocuk benim. Döverim de, söverim de... Siz olsanız sanki ne yapardınız bakalım? Ben niçin bu vapurdayım, haberiniz var mı? Bir kere ben İzmir'e değil, Trabzon'a gidiyorum. Bu vapura yanlışlıkla bindik, bindikten sonra yanlış olduğunu öğrendik, inemedik. Eşyalarımız ise Trabzon yolunda... Trabzon'a neden gidiyorum ben? Keyfim için mi? Hayır, bu çocukların anası öldü de, cenazesine yetişmeğe gidiyorum. Tabiî yetişemiyeceğim... Kadının neden öldüğünü sormayın sakın. Sormanı za lüzum yok, çünkü ben söyliyeceğim. Büyük kızım bir türlü evlenemedi. Evlenememesi gebe kalmasına engel olmadı. Bir evvel bir piç doğurdu. Kadın ğız buna dayanabilecekti ya, i büyük oğlumun, çalıştığı ticar haneyi sevgilisine para yed

— İşte sevgilim, yakacak sıkıntısını hallettik!..

(Nehar)

— Ülen, çek hayvanları. Süde su garıştırmak yasahmış!..

(Suat Ya

— Memurlara bir nisanda birer maaş ikramiye daha verilecekmiş...

— Yaaa... Demek iki mayısta seçimler muhakkak!.. (İrfan Ulaş)

○

EŞİTLİK

Muhalifti. Hükûmete atıp tutuyordu:

— Hani ya eşitlik nerde kaldı? İmtiyaz, nüfuz ticareti ortadan kalkacaktı da, herkes her hususta eşit olacaktı?

İstanbul milletvekillerinden Faruk Nafiz, söze karıştı:

— Ama birader, hep kendimizden yukardakilere eşit olmak istiyoruz. Aşağıya tenezzül eden yok ki...

— Herif, söylesene, servetimi hangi bankaya yatıracağız?..

— Vallâhi karıcığım, bence en münasibi ya Etibanka yatıralım, ya Kan bankasına!..

(Necmi Rıza)

mek için soyarken yakayı ele ver mesi onun yüreğine indirdi. Ne sersem heriftir o da.. Bari hırsız lık edeceksin, ulan namussuz, çal paraları ye de ondan sonra yakayı ele ver. Nasıl olsa bir kere doğ ru yoldan çıkmışsın, aynı cezayı yiyeceksin. Bari sevgilin olacak kaltağa yaran... Onu de becere memiş. Derken uğruna hapse g receği kız da tutmuş zibidinin riyle nişanlanıvermiş, bizimkine nisbet olsun diye. Şimdi oğlan ah detmiş hapisten çıkınca ikisini de temizlemeğe... Duuur... daha bitmedi. Arkası var. Siz tabii, bu yumurcağı neden tokatladığımı merak ediyorsunuz. Onu da anlatacağım. Bu yumurcak demin ne dedi, biliyor musunuz bana? Gidiş, dönüş biletlerini denize düşürmüş. Ya, öbürü!.. Ya öbürü... Her şeyimiz öteki postayla Trabzon'a gittiğini bilmezmiş gibi, hın zır, altını kirletmemiş mi? Bunlar yetmiyormuş gibi, ben de üstüne tüy diktim. Sizi görür görmez, benimle hiçbir ilginiz olamı yacağını bile bile, kalbimden vuruldum, size âşık oldum. Hadi ba kalım, şimdi kendinizi gösterin, İzmir'e varmağa hacet dahi yok. Söyleyin, belâlar mubareği, acaba bana edebileceğiniz bir kötülük kalmış mıdır yer yüzünde!..

Hikâyeci

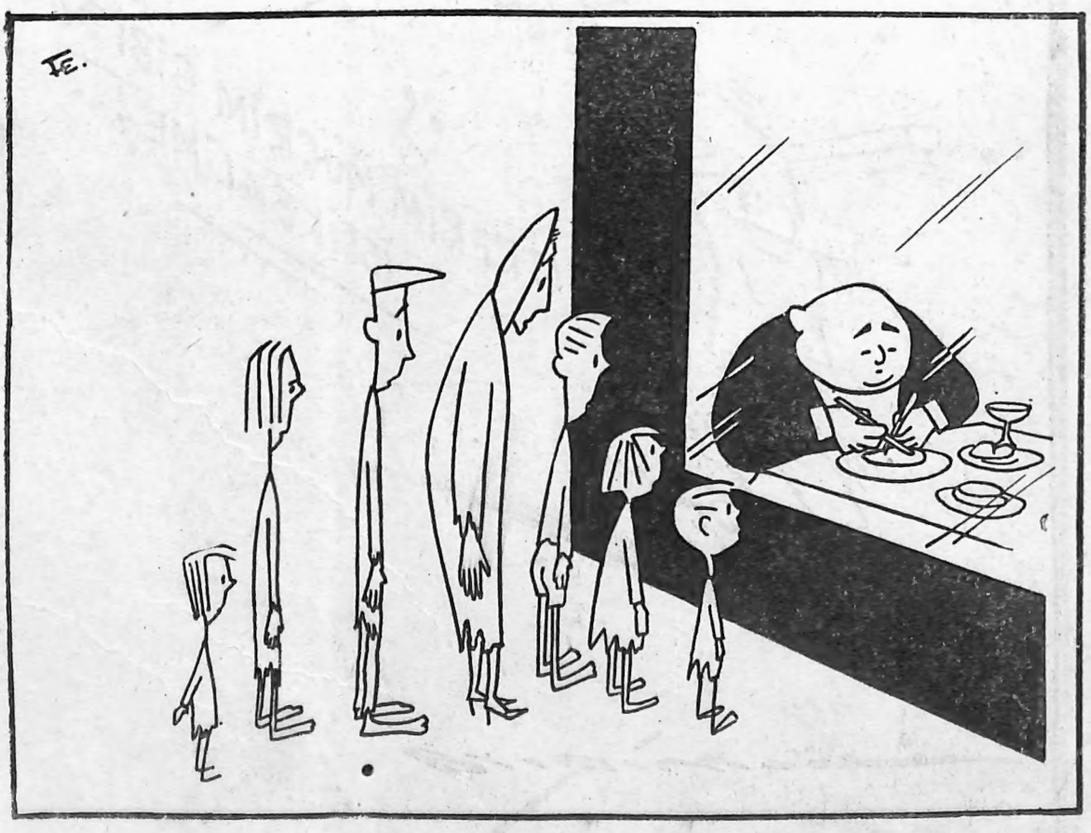

«Hepimiz birimiz için.»

(Ferruh Doğan)

AĞLAMAKTAN YİNE ZEHROLDU ŞARABIM BU GECE!..
TİTRERİM MÜCRİM GİBİ BAKTIKÇA İSTİKBALİME!..

Radyo

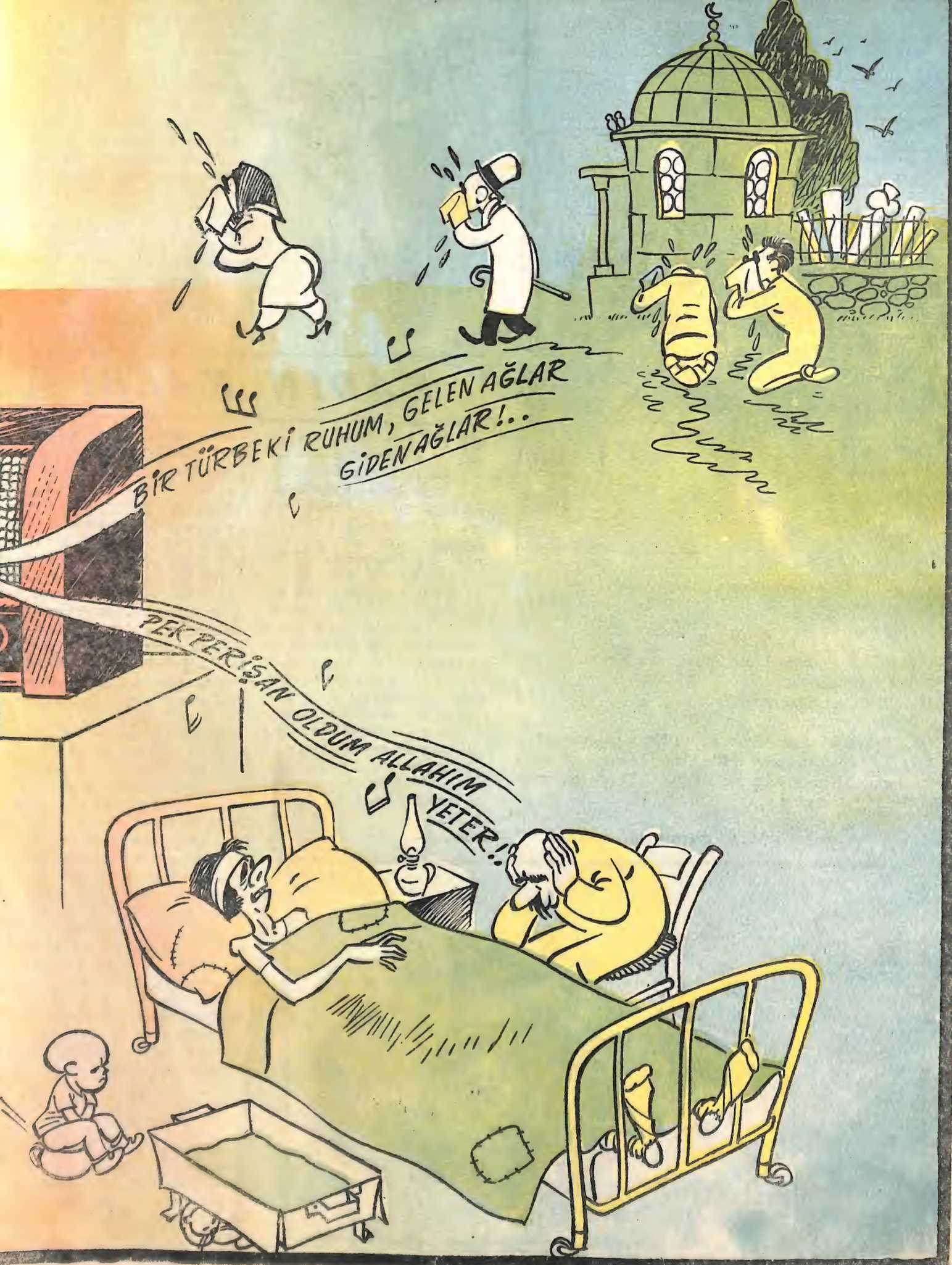
BİR TÜRBEKİ RUHUM, GELEN AĞLAR
GİDEN AĞLAR!..
PEK PERİŞAN OLDUM ALLAHIM
YETER!

avası!

«Ankarada yedik taze meyvayı!..»

(Nehar)

TEHLİKE

Mordohay, geçen akşam koltuğunda bir paketle eve gelmişti. Karısı sordu:

— Nedir o koltuğundaki?

— Halis mis sabunu.

— Sabun mu? Ne lüzumu var? Neye yarayacak?

— Nafile çeneni yorma. Hiç bir tehlike yok. Yureyin oynamasin... Kimse yikanacak diyil... Eşantiyon yetirdim. Yarin satacayim.

«MISIR, RUSYA İLE İŞBİRLİĞİ YAPACAK. — Gazeteler —»

— Bir türlü adama alışamadım gitti!..

(Filiz)

KADIN KALBİ

EĞER, şu dünyada doğru bir söz söylenmiş ise, o da budur: «Kadın kalbini kimse tanıyamıyacaktır.» Kadın kalbinin ne olduğunu siz biliyor musunuz?.. Hayır, değil mi? Bilhassa asrımızda, kadın kalbi halledilemeyen bir muadele oldu.

Şimdi ben de müsaadenizle, size doğru bir şey söyliyeyim: Bugün, namuslu bir kadını namussuz bir kadından tefrik etmek imkânsızdır! Her ikisinin de tavır ve hareketi, giyiniş ve oturuşları aynı. İşte bunun için ben pusulayı kaybettim ya!

Epey bir müddetten beridir evlenmek arzusundayım. Onun için davetten davete, ziyafetten ziyafete, çaydan çaya koşuyorum... İstanbulda hemen hemen tanımadığım kadın, kız kalmadı. Fakat bir türlü maksadıma muvaffak olamadım.

İki sene evvel, Büyükadada genç bir kızla tanıştım. Jale, şen, şuh, çapkın bir kızdı. Ayni zamanda da güzeldi, hem çok güzeldi. İyi bir aileye de mensuptu. Annesi eski bir sefirin haremiydi.

Kısa bir müddet sonra Jale ile samimî olduk, hemen birbirimizle senli benli konuşmağa başladık. Leylâ gayet serbestti, koluma girer, başını omuzuma dayar, kravatımı düzeltir, yürümeme durmama karışırdı. Bir gün, daha doğrusu bir gece, onun bu serbestliğinden cesaret alarak, kulağının arkasından öpüverdim.

Ne dersiniz, buna kızdı ve bir daha benimle konuşmadı:

— Terbiyesizce öpüyorsunuz, dedi. Bu yolda ancak ahlâksız kızlar, kadınlar öpülür!

Anlaşılan öpmesini bilememişim!

Ertesi sene, Büyükderede, uzun boylu, esmer bir küçük hanımla müşerref oldum. Selma, zeki, ciddî bir kızdı. Babası haftanın dört gününü İstanbulda geçirdiği için, evde annesi ve küçük kardeşile yalnız oturuyordu. Çok romantik raklısıydı. Ona kitap veriyordum. Okuyor ve âşıkane cümlelerin altını çizdikten sonra iade ediyordu. Bazan hararetli hararetli ellerimi sıktığı da oluyordu.

Ona karşı başka bir hattı hareket çizdim, âdeta bir kızkardeş muamelesi yapmağa başladım. Bir akşam, sahilde dolaşırken, aşkımdan bahsettim hürmetle dudaklarımı alnına dokundurdum:

— Sevgili Selma, dedim. Hayatta ilk defa olarak sizi seviyorum, ilk defa olarak da dudaklarım bir kadının tenine dokunuyor!

Selma yüzünü buruşturdu:

— Söylemeğe hacet yok, dedi. Öpüşünüzden belli. Eğer sevmiş olsaydınız, böyle öpmezdiniz!..

Bunu da nasıl öpmek lâzım geldiğini bilememiştim.

İşte, görüyorsunuz ya... Bundan sonra siz de itiraf edersiniz ki, kadın kalbi anlaşılmaz!

○

HAYVANLIK

Hafifliğiyle meşhur bir kadını çekiştiriyorlardı. Neclâ:

— Canım, dedi, insan hayvanlardan ibret almalı. Onlar bu sevda işini mevsimden mevsime görüyorlar...

Perihan atıldı:

— Tabii kardeş, dedi, hayvan oldukları bundan belli...

NE ZANNEDER?

Perihan yaşlıca bir adamla tanıştı. Yakışıklıydı âşıkı. Bir gün:

— Seni sahiden seviyorum desem ne düşünürdün? Diye sordu. Tecrübeli adam güldü:

— Herkes gibi ben de, borçlandığına hükmederdim...

Son çare

Salamon, geçenlerde, komşusu bayan Mazalto ile kapılarının önünde konuşuyordu. Mazalto, şimdiki kumaşların fenalığından şikâyet ederek, dedi ki:

— Kocamin yepyeni bir pantalonu vardi. Kirlendi, yikadim. Fakat o kadar dar uldu ki yiyinemiyor. Ne yapayim diye düşünüyorum.

Salamon kemali ciddiyetle:

— Bir defa da kocani yika! dedi, o vakit belkim ulur!

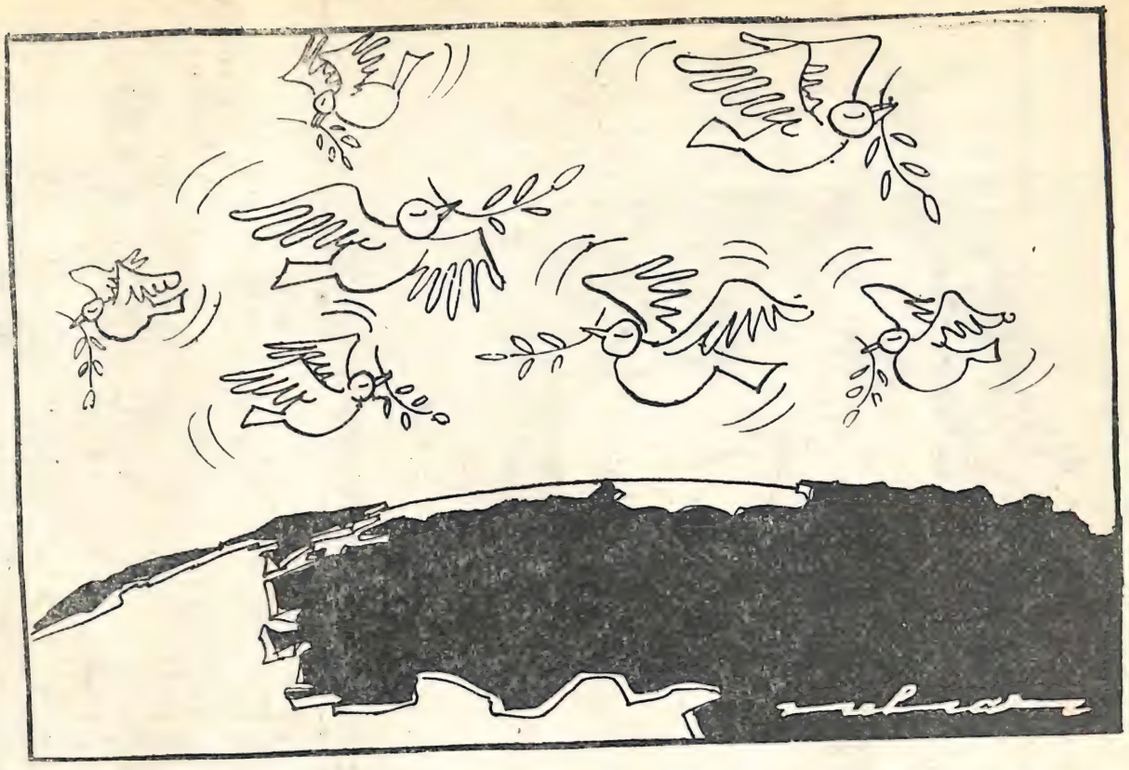

TÜRK GÖĞÜ!.. (Nehar)

YALAN HABER

Salamon, vapurda giderken gazetesini açtı ve karıştırıp okudukça, arasıra yanında oturan Mişona da anlatıyordu. Bir ara gözüne bir kaza vak'ası ilişti ve yüksek sesle Mişona okumağa başladı:

— Dün, Kadıköy vapurundan bir yahudi denize düşub boğulmuş...

Mişon cevap verdi:

— İnanma... Yahudi olsa yuzerdi!...

SEVİNÇLE

Mişon, sokakta dostu Bohoraçiye rastgeldi.

— Boyle nereden yeliyorsun, Bohoraçi? diye sordu.

— Hamamdan.

— Hamamdan mı? Kendini bilen adam, bu zamanda masarif edip te hamama gider mi?

— Ne yapayim, buyun oyle oldu. Çok kârlı bir iş yordum. Sevincimden ne yapacayimi bilmedim!

○

HUY

Hamdi Varoğlu, balodaydı. Yan masalardan birinde oturan pek güzel bir kadına gözlerini dikmişti. Mesut Cemil:

— Yahu öyle ne bakıyorsun yiyecek gibi? Dedi. Kızacak kadın...

Hamdi Varoğlu, feylesofça başını salladı:

— Merak etme bakmasam daha çok kızar...

ALÂMET

Şirket binasının önüne, cumartesi öğleden sonra koskoca iki kamyon dayanmış, tulumlu bir takım işçiler harıl harıl eşya yüklüyorlardı. Oradan geçen Emniyet İkinci şube müdürü Necdet Uğur, hemen telefona koştu, müdüriyeti aradı:

— Aman, dedi, bir ekip gönderin, filânca şirketi soyuyorlar...

— Gönderelim efendim, ama soyduklarını nereden anladınız? Belki eşya yükliyenler şirketin adamlarıdır...

Necdet Uğur, kestirip attı:

— Ne münasebet canım, bunlar arı gibi çalışıyorlar, çabuk olun!

YAMAN BALIKÇI

O gün, balık avından dönen koca, tuttuğu balıkları göstererek:

— Bak şu balıklara... Ne kadar iri değil mi?

Kocasının yalan söylediğini bilen karısı:

— Haydi, haydi... Nafile bana ağız yapma... Seni balıkçıdan balık alırken görmüşler!

Koca, kısa bir şaşkınlıktan sonra toparlanarak:

— Ha... şey... O kadar çok balık tuttum ki bir kısmını balıkçıya satmağa mecbur oldum!

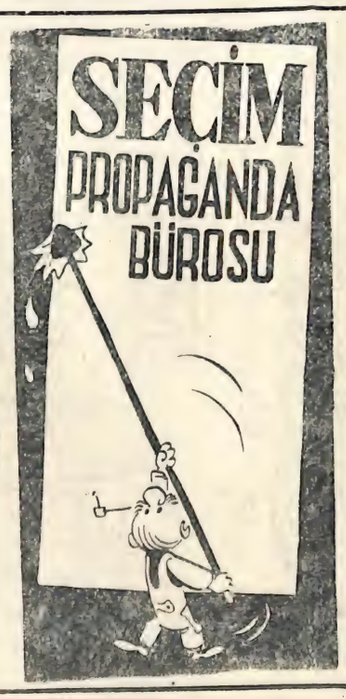

★ *Aday mısınız?... Mebus mu olmak istiyorsunuz?.. Rakipleriniz mi var?.. Kolay: Akbaba «Propaganda bürosu» emrinizdedir!*

★ *Duvar ilânından tutunuz da radyo, plâk, saz ilânına kadar, manzum ve mensur, resimli ve yazılı, reklâmın her çeşidi...*

★ *Nutukların, vaizların, broşürlerin ve atmasyonların en âlâsı hazırlanır!*

Pek yakında...

FIRSAT

Sempatik Fahrettin Kerim Gökay, İstanbul Belediye başkanı sıfatiyle, gazetecileri toplamış, onlara belediyenin başarılarını anlatıyordu. Herkes bir huşû içinde dinlerken bir kişi harıl harıl not ediyordu. Üstad dayanamadı

— Yahu, dedi, o kadar mühim şeyler söylediğim iddiasında değilim. Ne yazıyorsun durmadan?

Muhabir gülümsedi:

— Efendim unuttunuz galiba diye cevap verdi; bendeniz Akbaba muhabiriyim. Hazır fırsat düşmüşken...

YANLIŞLIK

Gece geç vakit pencerede bir tıkırtı olduğunu işiten Selma hanım yatak odasına girdi. Cam açılmıştı. Pencereye dayalı merdivende bir delikanlı duruyordu. Selma hanım tam «Hırsız var!» diye feryadı basacakken arkasından kızının sesini duydu:

— Acele etme anne... Seni değil, beni kaçırmağa geldiler...

Dünya Karikatürleri

NATÜR MORT:

Ressam — Elmalar oldu... Mersi... Şimdi armut modeli lâzım!..

— Fransız —

— Sabahları, uzun bir öpücükle uyandırılmak, âdetimdir...
— Peki efendim, nöbetçi garsona söylerim!..

— Fransız —

Akbabanın Romanı : 2

Jigolo TEVFİK

Yazan: A. ERTEGÜL — Resimleyen: Suat YALAZ

Daha asansör dördüncü kata gelmeden, heyecanı son haddine varan dostu, Tevfiğin kulağına kendisine ve delikanlıya ait, yüksek sesle anlatılması imkânsız hikâyeler söylemeye başlamıştı. Arada sırada da tuhaf tuhaf gülüyordu.

Daireden içeri girdikleri vakit:

— Benim deli olduğumu mu sanıyorsun? Dedi, şayet hakikaten deliysem bu, seni korkutmaz mı?

— Hayır.

— Eğer tecrübesiz bir muhallebi çocuğu isen, tahammül edemem...

Üç kadeh içkiden sonra birbirlerini yakından tanımışlar, o gün için nelere muhtaç olduklarını hissetmişlerdi. İsmi Lâmia olan kadın, sadece zevklerini tatmin etmek için yaşıyordu sanki... ★

Tevfik, o akşam olup bitenleri ancak ertesi gün öğleye doğru, birer ikişer hatırlamıya başladı. Daha önce Semiha'yla telefonda konuşmuş randevusuna neden gitmediğini izaha

çalışmıştı. Semiha'yla bu gece buluşacaklar, yemekten sonra klübe, briç oynamağa gideceklerdi. Ayrıca Andon'u da telefonla aramış, halledilecek «küçük mesele» hakkında konuşmuştu. Bundan başka, cidden arzu etmediği halde, garip bir alışkanlığın tesiriyle o gün öğleden sonra terziye gidip prova yaptırmak niyetindeydi.

Sıcak bir banyo yapıp, hafif bir öğle yemeği yiyince aklı başına gelmişti. Artık gece Lâmia'yla neler yaptıklarını en ince teferruatına kadar hatırlıyordu.

Doğrusu dört senedenberi kadınlara gözdelik etmekle yaşadığı halde, ve elinden bir çok kadının geçmesine rağmen, o güne kadar içlerinde Lâmia'ya benzeyenine rastlamamıştı. Kadın ona âdeta bir çocuk muamelesi yapmış, tevfiği onun istediği şekilde muameleye zorlamıştı. En çılgın anlarından birinde, Tevfiğe kendini zorla, elbiselerini parçalatırcasına soydurmuş, sonra da dövülmek istemişti.

Bu gürültülü patırtılı sevişme sahnelerinin mühim bir kısmını iyice hatırlıyamıyordu, çünkü içkiyi fazla kaçırmıştı.

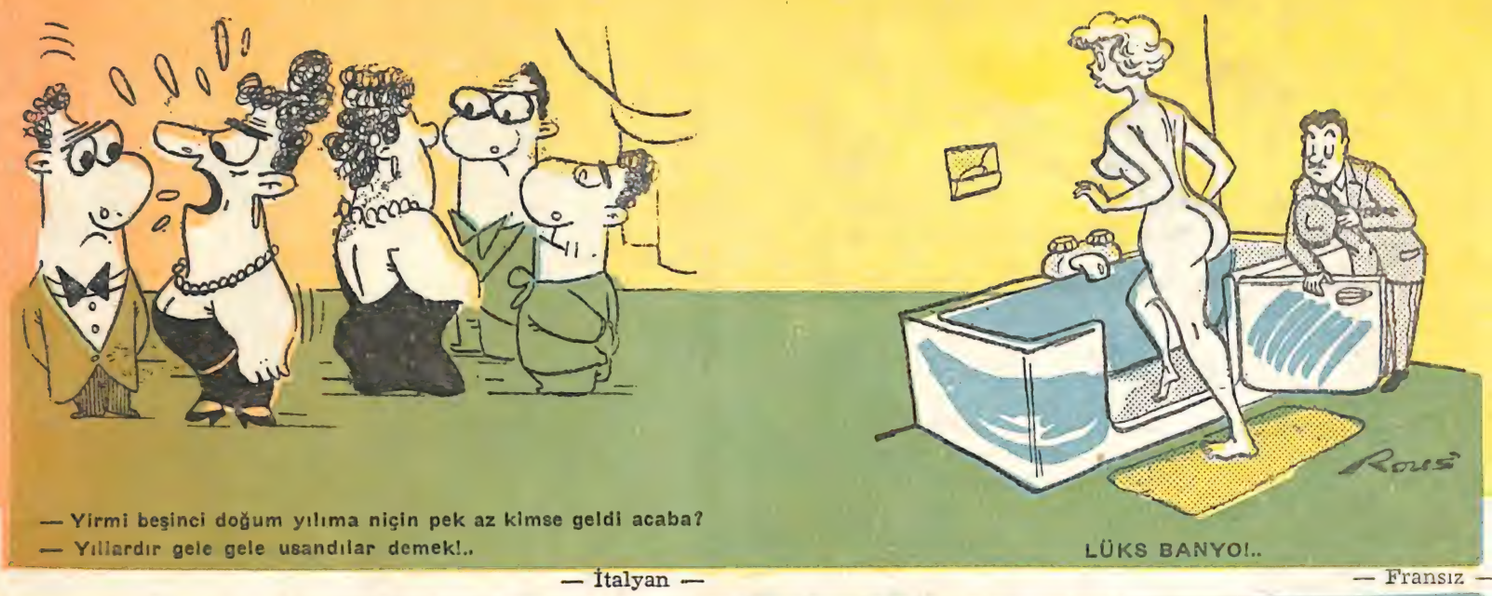

— İtalyan —

— Fransız —

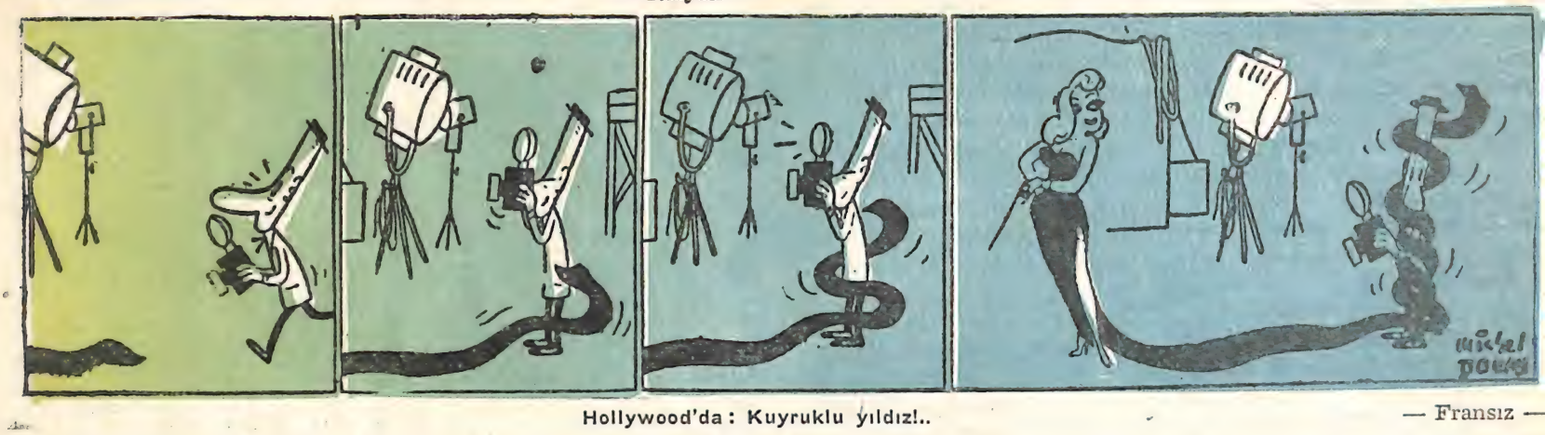

Hollywood'da: Kuyruklu yıldız!..

— Fransız —

Maamafih akşam yaptığı sersemce çılgınlıklar, biraz da hoşuna gitmişti.

Uyandığı zaman, Lâmia apartımanda yoktu, yalnız komodinin üzerine bir not bırakmıştı: «Allah razı olsun kendimi dünyaya yeniden gelmiş gibi hissediyorum. Sen doktordan daha iyisin. Ne olur, bana cuma günü telefon et. Numaram 83304.

Esniye esniye yataktan kalktı, odada gezinirken gözleri kanapenin üstüne atılmış duran yeni lâcivert elbisesine ilişti. Dört yüz liralık bu güzel elbiseyi geçen hafta Semiha ona hediye etmişti.

Bakalım Lâmia ona ne kiymet biçecekti... Aralarındaki münasebetin ne gibi şartlara dayandığını anlamamazlıktan gelmezse, hafta içinde Tevfiğe ya iyi marka bir kol saati, altın bir kravat iğnesi, yahut kıymetli başka bir hediye göndermesi lâzım.

Doğrudan doğruya para verme faslı, ilerde başlamalıydı. Tevfik eskidenberi buna alışık olduğu için, Lâmianın da ayni şekilde hareket etmesini istiyordu, ve öyle yapacağından da emindi. Zira kadın, ilk karşılaştıkları andan itibaren, genç erkeklerle düşüp kalkmaya alışkın kadınlara mahsus tavırlar takınmıştı.

Tevfik, Beyoğluna çıktığı zamanlar ekseriyetle herkes dönüp ona bakardı. Kimbilir belki de meşhur bir futbolcuya, bir sinema artistine, yahut piyasanın tanınmış bir şarkıcısına falan benzetiyorlardı. Kılığı, kıyafeti ve tavırları, onun mutlaka şöhret sahibi bir insan olduğu fikrini uyandırıyordu.

★

Tevfik temiz ilkbahar havasını içine çeke çeke tanha caddeden yürüyerek terzinin apartımanına gitti.

— Şimdi söyleyin bakalım Tevfik beyciğim, ceketi nasıl buldunuz? Terzi Alber böyle söyliyerek müşterisinin yüzüne baktı. Çehresindeki sahte bir sevgi ve hayranlık derhal göze çarpıyordu.

— Dar olmuş, dar. Beni ihmal ediyorsun şeri... Nerede öbür elbiselerim, nerede bu. Hem böyle küçük yakalar moda değil artık. Sokakta karılar beni alaya alacak.

— Aşkolsun Tevfik bey, doğrusu ben çok gücendi. Son günlerde yiç tartı yaptınız?.. Belki kilo almışsınızdır.

— Şimdi numarayı bırak. Biliyorsun, benim bütün şöhretim, kazancım, kılığıma, kıyafetime bağlı. Daima eski şıklığımı muhafaza etmezsem, hanımların gözünden düşerim.

Alber, güldü. İki senedenberi Tevfiğin elbiselerini hep o dikiyordu. Artık akraba gibi olmuşlardı. Tevfik ona falanca kadınla nasıl tanıştıklarını, Şişli sosyetesinden kulağına çalınan son dedikoduları anlatır. Alber de onu can kulağiyle dinlerdi. Bazan ufak tefek işler de yaparlardı hani... Ellerine biraz Amerikan doları geçirdiler mi hemen karaborsaya satıp kârı paylaşırlardı.

Alber, Tevfikle başa çıkamıyacağını anlayınca:

— Peki, dedi, düzeltirim, sen hiç merak yapmayasın.

— İstikbalim sana bağlı, Alberciğim. Bu akşam çok mühim bir işim var.

(Devam edecek)

Eski Türk Mizahından

Alkış

ALKIŞ en kolay en hünerlerinden biridir. Altı aylık bir çocuğun bile yapabildiği bu iş, bazı defa altmış yaşındakilerin dahi yegâne geçim vasıtası olabiliyor. Sevincin ve keyifin bütün insanlar arasında müşterek bir ifade tarzı olan el çırpmak çocuklarda galiba birkaç aylık iken başlar. Ona bu kadar erken mülâzemet edişimiz belki bütün hayatta çok işimize yarıyacağındandır. Bununla beraber çocuklar yalnız kendi sevinçleri için, fakat büyükler çok defa başkalarının keyifleri namına el çırparlar.

O, bir hareket musikisidir ki, ne hançereye, ne de hiç bir âlete muhtaç olmaz. Nota ile de mukayyet değildir. Böyle iken kalabalık yerlerde, sayılı günlerde bir marş gibi terennüm edilir bir bando azametile çınlar ve heyecan uyandırır.

Tiyatro ve konferans salonu gibi toplanma yerlerinde alkış, öksürükten ve kahkahadan daha kolay sirayet kabiliyeti kazanmış bir sevki tabiî hükmündedir. Hemen daima bir çift elden çıkan ses, bütün elleri iradesiz sürükler. Bu noktadan alkışı, içtimaî kabiliyetin kuvvetli bir remzi saymak hata olmaz. «Tek elin sesi çıkmaz» deyişimiz onun bu mahiyetini kısaca anlatıyor. Hattâ insanı içtimaî bir mahlûk diye tarif, bir kısım hayvanlardan ayırmıya kâfi gelmediği halde «alkış yapabilen» sıfatı, delâleti yalnız insanlığa münhasır bir tarif addolunabilir sanırım.

Biribirini, bilhassa kudretliyi alkışlamak âdeti, dünya tarihi kadar eski olacak. Başımızdaki kubbeye onun asırlardanberi çınlıyan akisleri sinmiştir.

Neron hutbe ve şarkı söylediği yerlere alkışçılarını da beraber sürüklermiş. Geçenlerde Hitler'in Viyanada köpüren hitabesini ve her cümleyi kesen sürekli alkışları radyoda dinlerken nedense Neron'un Atina seyahatındaki şarkılarını hatırladım.

Eski hükümdarların alkışçı bölükleri vardı ve Osmanlı saraylarında alkış tutmak o zamanki protokolun esaslı icaplarından biri sayılırdı. Avrupa sahnelerinin çoğunda bir müellif veya bestekâr, eseri bilhassa ilk defa temsil edilirken Claqueur dedikleri ücretli alkışçılar tedarik etmek ve dostlarına parasız loca ve koltuk biletleri dağıtarak o güruhu daha mümtaz bir zümre ile beslemek âdetti. Sanıyorum ki bu âdete hâlâ devam eden sahneler ve müellifler vardır. Nitekim onun akisleri arasıra bizim sahnelerimizde de duyulur.

Alkışın muhtelif çeşitleri vardır: Samimî alkış, taklidi alkış, sahte alkış, vazife alkışı, zoraki alkış vesaire...

Samimî alkış, çocuklarda veya çocuk gibi saf ve temiz insanlarda sevincin ve itminanın en tabiî bir ifadesidir.

Taklidî alkış, hissedilmiş bir heyecanın değil, etraftan gelen sirayetin bir eseridir ki, alkışların yüzde sekseninde bu şekle te sadüf edilir.

Sahte alkış, meselâ musikiden hiç anlamıyan birinin Vagner'den bir parçayı alkışlamasında görülür. Siyasî mahfellerde de bu çeşide çok tesadüf edilir.

Vazife alkışı, bir âmirin fikirleri karşısında veya hissedar olduğu bir sahne müvacehesinde yapılanlardır ki, samimî olmamakla beraber, sahte alkıştan ehvendir.

Zoraki alkış, ittifak ile alkış tutan bir kalabalığın içinde aykırı görünmemek için ihtiyar edilir.

İnsanlara alkışlarının çeşidine göre numara vermek kabildir.

İbrahim Alâettin GÖVSA

— Tebrik ederim, tabiî bizi de nutmazsın...
— Teşekkür ederim... Yoksa ühim bir mevkie mi geçmişim?
— Bankadan bir paket cigara kmış!..

(Ramiz)

— Mart diye kediyi muhafaza için mi yanında taşıyorsun?..
— Hayır kardeş, sinemaya gidiyorum, farelerden kendimi muhafaza için götürüyorum!..

(Ramiz)

İstanbul Kapılarının Dili

İĞRİKAPI	=	Doğru yoldan ayrılma
EDİRNEKAPI	=	Âşık ölümden yılma
TOPKAPI	=	İflâs etti bey babam
MEVLÂNAKAPI	=	Külâh giymez her adam
SİLİVRİKAPI	=	Yoğurt yedim karnım tok
KUMKAPI	=	Merak etme para çok
AYAKAPI	=	Kalispera madmazel
BALATKAPISI	=	Buyun hava çok yuzel
AYVANSARAY KAPISI	=	Tutularda çengi var
NARLIKAPI	=	Ateş gibi rengi var
BAHÇEKAPISI	=	Yavaş tramvay ezer!
PARMAKKAPI	=	Gece aftoslar gezer!

Dünya Mizahından

— Dün sinemada dudak dudağa öpüştüğün esmer delikanlı kimdi?..

— Kaç seansıydı?..

— Fransız —

Hikâye:

Hoslanmam!..

Tren yolculuklarının bâzan ne kadar sıkıcı, bâzan da ne kadar da hoş geçtiğini bilmiyenler, ancak ömürleri boyunca trene binmemiş olanlardır tabiî. Ama binmiş olanlar, zaman zaman bu zevki tatmak için, lüzumsuz yolculuklara bile çıkarlar. Neler olmaz ki tren yolculuklarında? Bu işin koskoca bir edebiyatı vardır. Yolculuğu tiryakilik haline getirenler görülmüştür. İşte size anlata cağım olay da, birbirine zıt bu iki tip insanın başından geçmiştir.

Tren, peronden henüz ayrılıyordu ki, tek bir kişinin oturduğu kompartımanın kapısı açıldı. Adamın biri, içeri genç ve güzel bir kadını âdeta itti ve ardından kendi de girdi. Kadın, tek kişinin karşısına geçti, kuruldu, adam da kadının yanına. Evvelâ hiçbiri birşey konuşmadılar. Sonra, kadınla erkek, karşılarındakini şöyle yukarıdan aşağıya doğru bir süzdüler. Adam, kendi kendine, gözlerini ileri dikmiş, düşünüp duruyordu. Yeni gelen yolcu:

— Aman, tam vaktinde ucu ucuna atlamışız, yoksa kaçıyormuş tren! diye lâf attı. Eskisi, oralarda değildi. Tınmadı, istifini bozmadı. Gözleri ileride, düşünmeğe devam etti. İşin tuhafı, onun bu halinden yeni gelenler sıkılmışa benziyorlardı. İnat içinmiş gibi susan herifi ille de konuşturmak istiyordu galiba ki, cebinden bir paket sigara çıkardı. Kendi alıp yakmadan önce, yolcuya paketi uzattı. Bu vaziyette de susamazdı ya insan... Adam, ters bir sesle:

— Teşekkür ederim, hoşlanmam! dedi.

Teşekkür ama, maazallah küfür gibi... Yeni yolcu da öyle kolay kolay inadından vazgeçeceğe benzemiyordu. Hemen öbür cebinden bir tomar gazete çekti. Hiçbirini ayırmadan, olduğu gibi, asık suratlı yolcuya uzattı:

— Buyrun efendim. Ne de olsa yolumuz uzun... Canınız sıkılır, oyalanırsınız.

Ters yolcu, ister istemez bu sualle de cevap vermeğe mecburdur. Yine istifini bozmadan, aynı asık suratla aynı lâfları fırlattı:

— Teşekkür ederim, hoşlanmam...

Bu sefer, yeni yolcu, sepetinden nefis bir piliç kızartması çıkardı:

— Size lâyık değil ama, dedi, biraz bir şeyler yiyebilirsiniz her halde...

— Teşekkür ederim, hoşlanmam...

Siz olsanız, hiddetten kan boğardı şüphesiz. Ama yolcu, nihayet ayağı suya ermiş gibi:

— Ha... dedi, affedersiniz, unut muşum, size karımı takdim edeyim...

Herif kadına şöyle bir baktı, sonra beklenmedik bir cevap verdi:

— Teşekkür ederim, hoşlanmam...

— Champi —

— En çok şu yakıştı bence!..

— Fransız —

○

FALCININ DEDİĞİ

Film yıldızı, bir arkadaşına tanıdığı bir falcı kadının marifetlerini övüyordu, arkadaşı sözünü kesti:

— O tanıdığın en büyük yalancıdır.. Bir gün bana bir erkekle evleneceğimi ve yedi çocuğumun olacağını söylemişti. Fakat ben yedi koca değiştirdim ve yalnız bir çocuğum oldu!..

Dünya Karikatürleri

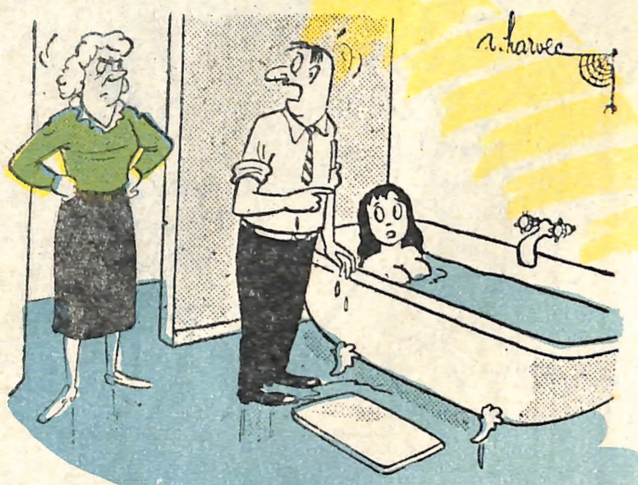

— Vallâhi, billâhi, fizikteki meşhur Arşimed kanununu anlatıyordum karıcığım!..

— Fransız —

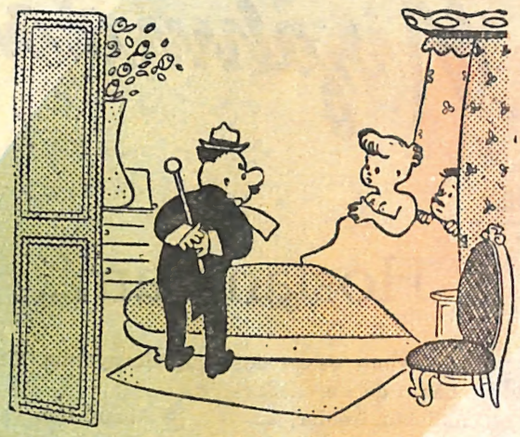

— Hırsız!.. Namussuz!.. Edepsiz!..

— Ne oluyorsun kocacığım?.. Zavallıcık bana hiç bir fenalık yapmadı ki!..

— Fransız —

— Galiba Firavunlar devrinin bir film yıldızı olacak!..

— İtalyan —

— Şapkam dursun, ciddî bir resim istiyorum!..

— Fransız —

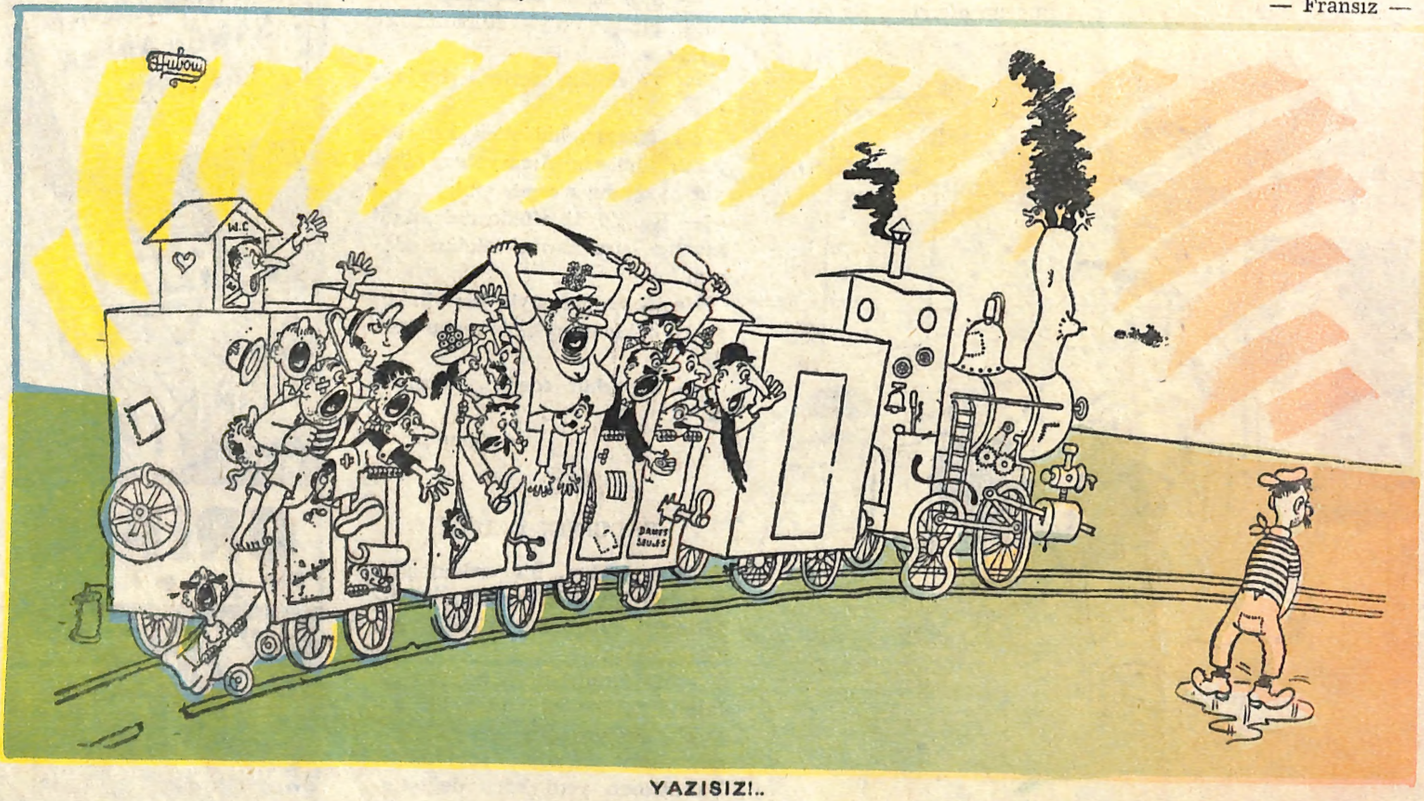

YAZISIZ!..

— Fransız —

GRAFİKA

Çocuklarınız okuyor...

enerji sarfediyorlar

Onlara, kalorisi ve A, D vitamini bol
SANA yediriniz!

S-112-a

UNİLEVER - İŞ TÜRK LTD. ŞTİ. (BAKIRKÖY)

Yazı işlerini fiilen idare eden: A. Koçer
Basıldığı yer: ERCAN Matbaası

Adres: Klodfarer cad. — Belediye
Telefon: 21811

otomobil...
apartıman..
ev...

YILDA
16
ÇEKİLİŞ

Talih yolcuları
Mes'ut gününüzün
Saati yaklaştı.

SÜMERBANK

Perdemizin genç istidadlarından

Ayten Çankaya

"cildinize benim gösterdiğim ihtimamı gösteriniz" diyor!

"Ben, banyo ve lavabomda PURO Tuvalet Sabunu kullanırım.
Puro Tuvalet Sabunu, tahayyül ettiğiniz o kadife gibi yumuşak teni, sihirli güzelliği temin eden en mükemmel güzellik müstahzarıdır.
PURO'yu tavsiye ederim."

PURO
100 de 100 Saftır.

Ayten Çankayayı bu sene 1002 inci Gece, Balıkçı Güzeli, Köroğlu, İstanbul Canavarı filimlerinde seyredeceksiniz.

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

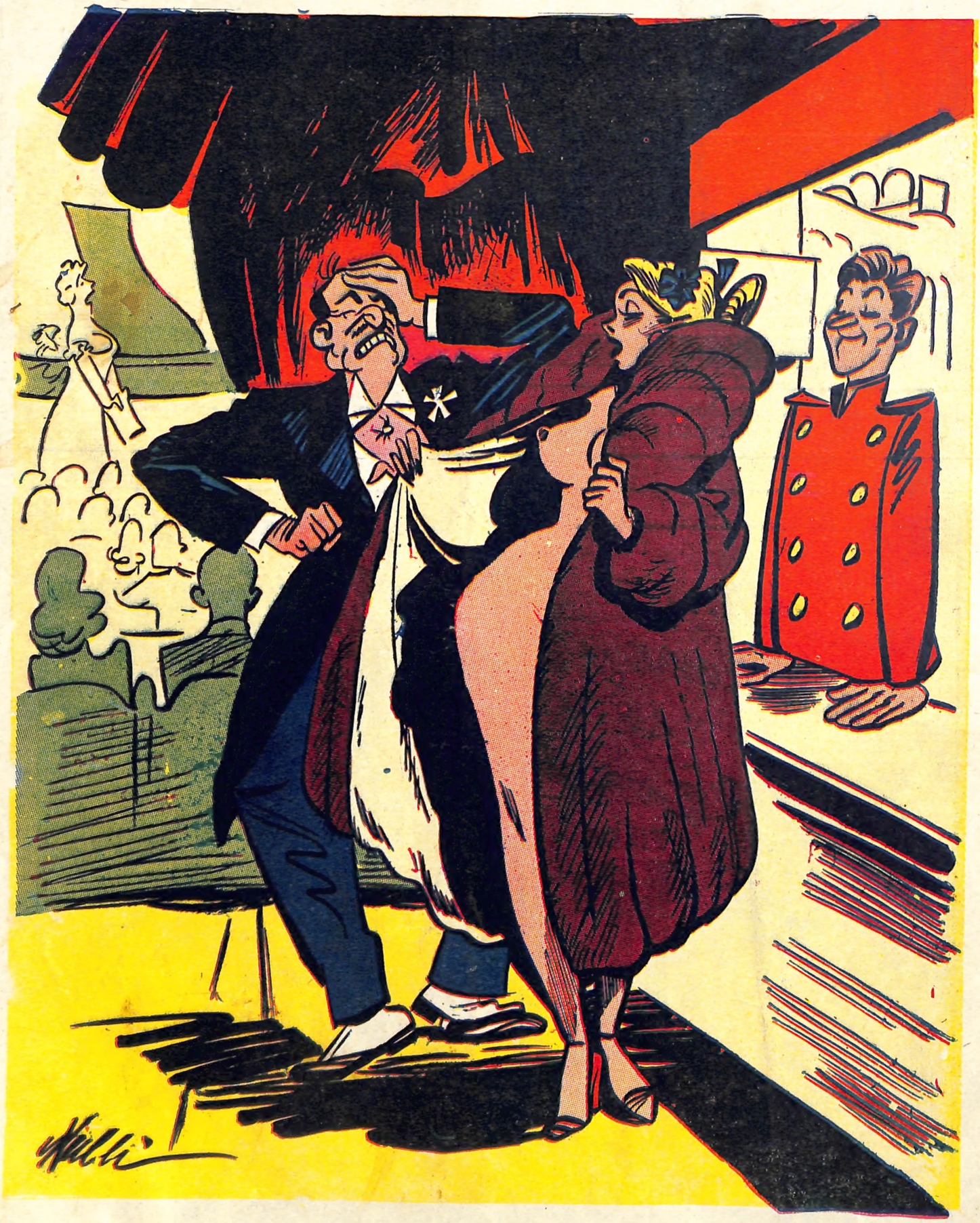

— Kabahat bende değil. Sana «giyecek elbisem yok» deyince «kürk aldım, bir de esvap yapamam» demedin mi?!...